

[Korsgaard.]

det, man gik med til i Fjor, var ikke rigtigt, og jeg motiverede det fra denne Plads med den Betragtning, at om Skolepenge er høje eller lave paa det Tidspunkt, de bliver fastsat, derom kan man med Rimelighed diskutere paa det paagældende Tidspunkt. Men naar man har fastsat Skolepengene, kan man efter min Mening ikke med Rette i en økonomisk vanskelig Situation forhøje disse Skolepenge. Thi der kan for mig ikke være nogen Tvivl om, at netop Forældrene højst sandsynligt ogsaa rammes af de nuværende økonomisk vanskelige Forhold. Og efter min Betragtning er noget af det værste, man kan gøre, dette: at stille visse Ting i Udsigt, og saa, naar Tiderne højst sandsynligt gaar netop dem imod, som skulde have Fordel af det i Udsigt stillede Gode, tager dette bort.

Helt tilfredsstillende Flertallets Standpunkt med Hensyn til Skolepengene nu ikke det konservative Folkeparti, idet vi for saa vidt ogsaa maa erkende, at der endnu paa dette Omraade staar en Smule Lovgivning tilbage. Men da det dog er en Forbedring af de bestaaende Forhold, og vi i Aar ved, at Venstrepartiet tilsyneladende er mere end villigt til at fortsætte den uheldige Lovgivning paa dette Omraade, som man gik ind i i Fjor, har vi af praktiske Grunde besluttet os til at nøjes med at tage den Fordel, som ligger i Ændringsforslag Nr. 182.

Jeg skal derefter gaa over til at fremsætte nogle Bemærkninger angaaende det kongelige Teater.

Jeg vil da først sige, at der er jo om det kongelige Teater sagt mangt og meget, og det har jo ikke været ualmindeligt, at man, naar man er fremkommet med Forslag om en ny Ordning, har været tilbøjelig til at sige, at hvis den ikke holdt, skulde det være forbi med Statsdrift. Jeg tror dog at turde sige, at fra konservativ Side, i hvert Fald fra konservativ Ordførers Side, er der aldrig brugt Trusler i denne Forbindelse. Vi har stedse indskrænket os til forstandigt og roligt, som det er god konservativ Skik, at prøve paa, hvad der jo var i allerhøjeste Grad ønskeligt, at bidrage til, at de meget store Tilskud kunde nedbringes meget væsentligt.

Begrundelsen for Dobbeltscenen var den, at man troede herigennem at kunne faa en langt mere økonomisk Drift. Denne Formodning, som jo kan begrundes meget naturligt, deltes af samtlige fire Partier, hvis jeg ikke husker fejl. Men Forventningen slog fejl. Af hvilken Grund, derom kan der strides; nogle vil mene: fordi det nye Teaters

Bygning ikke var, som de paagældende mente, den skulde være. Men overfor Betragtninger af den Art er det jo ganske interessant, at man nu for Tiden ofte hører udtalt en dyb Beklagelse af, at man ikke mere skal kunne gaa i Teater paa „Den nye Scene“. Jeg tror da ikke, at Hovedvanskeligheden laa paa dette Punkt.

Efter min Opfattelse er der to Forhold — paa en vis Maade tre —, som har gjort, at Teaterordningen ikke har kunnet holde. Der er Krisen. Den har i sig selv bevirket, at Folk naturligvis har færre Penge til at anvende til Teater. Det vilde de vel sagtens ogsaa have haft, selv om vi kun havde haft en enkelt Scene, men det er jo klart, at det virker ikke uvæsentlig stærkere, naar vi har to Scener. Saa meget mere, fordi der jo kun findes et vist begrænset Publikum, som man — i hvert Fald for Tiden — kan antage har Interesse af at gaa i det kongelige Teater. Krisen i sig selv har altsaa gjort hele Dobbeltsceneordningens Gennemførelse vanskelig. For øvrigt tror jeg, at den Tid, der er gaaet, har vist, at det er højst problematisk, om der overhovedet kan antages at være Publikum nok til to Scener af den Type, et Teater maa have, naar det skal drives som Statsscene.

Det, jeg synes, man har Lov at bebrejde dem, der i sin Tid forelagde Dobbeltscene-forslaget for Rigsdagen, er dette, at det har vist sig, at den Besparelse forholdsmaessigt set, i Udgifter, der skulde være ved at drive to Scener, ikke har været nær saa stor, som man havde ventet.

Da nu altsaa Underskuddet har vist sig at blive meget stort, stod man paa et vist Tidspunkt overfor, om man da skulde fortsætte med Dobbeltscenen, eventuelt op-høre med Statsdriften eller gaa over til en enkelt Scene. Ministeren valgte den enkelte Scene, og jeg tror, at Ministeren gjorde Ret heri af Grunde, som vil fremgaa af det, som jeg allerede har sagt. Men Ministeren fremskaffede, og det synes jeg i høj Grad forbedrer hans Forslag, yderligere Muligheder for Teatret ad ekstraordinær Vej gennem det, jeg tror Ministeren kalder „at levere Kunst for Penge“; ved at levere Kunst til Radioen skabtes der Mulighed for at faa en meget væsentlig Ekstraandtægt.

Naar nu Dobbeltsceneproblemet for mig aldrig har været et Spørgsmaal om Kultur, men et Spørgsmaal om Økonomi, og jeg altsaa efterhaanden er kommet til at tvivle stærkt paa Dobbeltscenens økonomiske Berettigelse bortset fra alt andet, er der for mig ingen Tvivl om, at naar der paa den enkelte Scene ved et Arrangement med Radiofonien